

PORTAVEU DEL «GRUP EXCURSIONISTA I ESPORTIU GIRONI»

ANY VI

JULIOL DE 1925

NÚM. 40

ESTATGE SOCIAL: CORT-REAL, 7

REMEMBRANT

ANGEL GUIMERÀ

Un any farà que'ls nostres ulls ploren silenciosament la mort carnal d'aquell que enaltí la nostra parla, d'aquell geni del teatre poètic que transportà arreu del món l'esperit del nostre poble, que en molts llocs no es coneixia; d'aquell que naixent en terra forana, encara que de pura nissaga, sentí un amor tan fondovers la pàtria dels seus avantpassats, que fins hauria donat per ella la sang que s'escorria per les seves venes.

No tinc pas d'explicar-vos la vida que tots nosaltres coneixem d'aquell simpàtic vellet rodejat casi sempre de la gent del poble, que ell en deia els seus mestres, perquè l'hi enraonaven amb el cor a la mà, talment com si parlessin amb un pare; d'aquell que estimava amb deliri els infants, amb els que conversava dolcement, doncs era tan pur que dels seus llavis no en podien eixir més que paraules de tendresa.

Ell comprenia i veia a les persones, no com nosaltres amb els ulls de la cara, perquè els seus, orbs de llum, estaven enllotats en les tenebres d'una nit llargíssima, sinó amb els de l'ànima que son els que no menteixen, els que veuen a les persones tal com Déu les ha criat i no com les han formades la voluntat dels homes.

Havia viscut molt de temps a Barcelona, tant que ja en formava part, era com un nirvi important que no es pot separar del cos. El dia que va morir, dia de dol per Catalunya, tot Barcelona, tot aquell poble que l'admirava comparagué sumís a acompanyar les seves despulles al lloc humil del cementiri, on jau voltat d'un ambient d'immortalitat.

FOC NOU

MONTSERRAT

Era un dissabte calorós, un d'aquests jorns d'estiu que el sol deixa caure sobre la terra les seves llengües de foc; l'atmosfera caldejada impossibilitava la respiració; de tant en tant, una forta ratxada de vent feia acotar la testa de les groguenques espigues, donant la sensació de lleugeres onades, feia caure dels arbres la fruita primicera i portava a la gorja un aire més suau.

El tren, monstruosa serpent de ferro, giravoltava en les extremitats de les Gavarres, llançant continuament el seu càlid alè. Davant dels meus ulls embadalits passaven com una pel·lícula incabable: muntanyes enlairades, boscos atapaïts, masies isolades, cultivades planes sens fi, rius que estenien els seus amorosos braços damunt la sedenta terra, pobles que voltaven l'antiga església i carreteres que els unien...

Quan més distret esguardava aquelles belleses naturals i meditava sobre elles un fort sotrac m'anunciava la parada del tren: era Barcelona, la perla del Mediterrà. Què curt em semblà aquell jorn el trajecte de Girona a la ciutat dels comptes! Però, no era temps de reflexions, la tasca a fer l'endemà era feixuga i calia repós, més l'emoció de trobar-se davant de Nostra Dona de Montserrat i admirar el seu tron, feu que aquella nit fos una nit d'insomni, una nit llargíssima.

El diumenge a les cinc del matí, oblidant les paüres de la nit, vestits d'excursionistes i amb les motxilles replenes, ens trobarem amb gran nombre a l'estació de Magòria, punt de sortida. Una campanada, un xiulet estrident, un xerricar de rodes i el tren desperant-se mandrosament, tornava a devorar infatigable aquells dos riells paralels que fugien fins a perdre's de vista. Paisatges nous s'estenien davant dels ulls, paisatges que canviaven continuament il·luminats per el sol naixent. L'atmosfera era fresca, transparenta; un vent imperceptible ens refrescava la cara on hi brillava l'alegria.

Poc a poc, com una decoració fantàstica apareixen al lluny les serralades del Montserrat, s'acostaven, s'enlairaven, es multiplicaven continuament. Després d'uns moments en que l'engoixa me oprimia el pit, arrivarem als seus peus, pujarem plens d'entusiasme a aquell tren de cremallera, que semblava talment una joguina i començarem l'ascensió vers l'ermita que ens esperava; vorejarem precipicis, vegèrem estendre's als nostres peus la campanya irregular, amb els seus barrancs i les seves muntanyes, vegèrem sobre nostre, penyes grandioses suspeses al abim; passàrem túnels oberts en les entranyes de les roques. Palesàrem d'uns espectacles

nous que no s'obliden, fins que oviràrem en un angle montanyós el monestir anyorat.

Un cop arribats, assistirem al ofici que deia el pare Abad, i allí confós en mig de centenars de persones; humil davant de nostra Regina vaig pregar, mentres un polsim d'encens omplenava el temple d'olorosa essència i una música celestial corprenia l'ànima, vaig pregar pels pares, pels germans, per la terra, pels que han mort per ella, per tots, i ella, allí dalt, seient en el seu soli bondadosament somreia... No sé l'estona que vaig permanèixer agenollat, havia perdut la noció del temps. Al sortir, dues roentes llàgrimes rodolaven cara avall seguint el camí marcat per tantes altres, que havien sigut expressions pures del meu cor, camí que devia ésser creuat fins que s'esgotessin els sentiments de l'amor i la compassió.

A la plaça, la tenora refilava sardanes alegroies, el jovent sentia batre el ritme en el seu cor, els peus repuntajaven d'una faisó amorosa la dança de l'amor; les muntanyes veïnes amb el ressó tornaven les notes que en l'aire fugien camí enllà, mentres paraules dolces l'aimant deia a l'aimia, formant castells en l'aire que el vent s'emportà...

Després de dinar visitàrem la cova de la Verge qual camí en forma d'ésser capritxoses, voreja la muntanya sagrada, trobant-se de tant en tant originals misteris del rosari, obres tots ells d'intel·ligents artistes. Llavors seguirem voltant aquells gegants de pedra, pujant i de vallant fins a sortir a Sant Miquel, petita ermita situada sobre mateix de la cova. Un troç més avall es trobava el monestir, al que hi arribàrem a l'hora del darrer repós. Les llargues caminades i les emocions rebudes aquell jorn, ens feren passar una nit enfortidora.

Encara el sol dormia dins l'ample breçol del Mediterrà; encara la lluna tallada, argentada d'un mon que ha viscut, il·luminava l'espai, que per les ferèsteges altituds caminàvem amb pas ferm, vers la llunyana ermita de Sant Jeroni. De sobte, en l'immensitat del mar que s'ovirava al lluny, aparagué una claror esmortuïda, que anava augmentant i donava vida i color a n'els mils objectes que poblaven la terra; semblava una hòstia immaculada que tenia per calze un mar de foc. Els aucells saludaven amb cants plens d'alegria, rostos avall corrien pel bosc els animals, la tasca reprenia la coratjosa abella i s'omplien de vida les terres del voltant.

Com avençat ferèstec que a l'enemic vigila, sobre l'abim s'aixeca l'altiu Cavall Bernat; sota els seus peus s'oviren les terres cultivades i els rius que les travessen perdent-se allà, en el mar.

Un cop arribats a Sant Jeroni, l'espectacle que es presentà als nostres ulls ens feu oblidar les contrarietats de la caminada; un

vent desenfrenat ens copejava la cara; el mar al lluny bressava bondadosa veixells que semblaven petites cloves de nou; el Pirineu amb les seves nevades testes, el Bruc ple de records i aquella estesa de terres catalanes cultivades fins dalt de tot de les muntanyes, ens feren batre més depresa el cor.

A la tarda, després d'una darrera visita a la Verge, deixant un troç d'ànima en aquelles atrevides muntanyes, vaig retornar a la meva ciutat gironina, aquella petita ciutat, que com el Montserrat, té la fortor de la pedra i de la terra que l'ha vist nèixer.

ALIGOT

Girona, juny de 1925.

Nova secció dins l'organisme del Grup

No solament de pà viu l'home...

Devem alegrar-nos de que dintre de la nostra entitat s'hagi const tuit una secció dedicada a fomentar la fotografia.

Més que per l'anhel, la necessitat d'ésser servats en el nostre arxiu records de bells indrets, que mantes voltes trovem durant les excursions, ha sigut el motiu d'organitzar aital secció; a més en les tertúlies de les vetlles podem fruir novament el goig de plaentes remembrances.

No podiem pas triar una estació més escaienta per donar a llum una secció d'aquesta mena; ara, tota la natura sembla estar de nostra part ofrenant nos assumptes interessantíssims: els blats semblen d'or sota els raigs ardents del sol, el cel es d'un blau pur com en cap altre temps, arreu s'escorren capritxosos rierols d'aigua cristallina, que neixen de forts voltades de molça i de flors humils; les escenes dels camps son plenes de llum i de vida, tot ens convida a amarar la nostra ànima d'aquesta dolça pau. Què ens manca doncs que ara no tinguem?

El nostre ideal deu ésser avançar pausadament, sens acceleracions que poguessin encaminar-nos per mals viarànys o terrenys fangosos difícils d'atravesar.

Si tenim entusiasme i fe treballant sens defallir amb la col·laboració de les altres seccions, vers un mateix fi (encare que amb diferents medis); el de procurar el desenrotllament del Grup, *avui sortosament en augment, tal volta pel motiu de l'Exposició i del Festival Atlètic a Llagostera*; llavors en restarem satisfets d'haver

contribuït al seu enlairament que és per nosaltres un deure. Remarquem que el Grup es com aquell tronc que ens dona els fruits sabrosos, formats per matèries distintes que un sens nombre d'arrels han cercat.

Tots els socis aimants d'aquest art o posseïdors d'aparell fotogràfic, tenen més que el dret, el deure d'ajuntar-s'ens, car estem plenament convençuts que dels resultats de les primeres iniciatives depèn l'èxit de la secció.

FILM-PACK

L'encís dels Angels

De les moltes excursions a la Verge dels Angels, cap ens havia agradat tant com la darrera realitzada allí. Aquesta excursió significava per nosaltres, la separació durant quatre mesos; quatre mesos que transcorrien com un obrir i tancar d'ulls.

La nit abans de la marxa, l'oratge havia extès ses negres ales sobre la terra. Part de la nit passà el cel cobert de núvols, amenaçant d'un moment a l'altre tornar a embolicar-se per girar amb tempesta.

Al matí ens llevàrem a quarts de sis per poguer-nos reunir en el lloc ja consignat abans. El temps no estava segur, per qual causa solament ens trobarem una tercera part dels que teniem de anar als Angels.

Al cap d'un quart d'espera i després de l'hora fixada, marxarem en direcció a la «Font d'en Lliure» per esmorsar-hi.

Quasi bé estavem dalt de les Pedreres quan mirarem enrera, envers Girona; el pla presentava un aspecte magnífic. La ploguda del vespre passat havia fecundat i regat les plantes que ara presentaven un aspecte d'ésser en plena primavera. Se respirava un olor sà i un fresquívol oreig feia agradable la caminada. El sol no trigà gaire en dirigir els seus raigs a la cima del Montseny i de Rocacorba; el Pirineu estava completament cobert d'un mantell d'ermini, que contrastava marcadament amb el blau fosc de totes les muntanyes properes. Al arribar a la vall de Sant Daniel, la natura i el terreny tenien un caire totalment oposat al que acabavem de recórrer. La vall de Sant Daniel es fèrtil, de terre sagnosa, amb pinedes, rouredes i alzinars; amb camps repartits en feixes esgraonades; amb casetes i masies escampades pel fons i costats de la vall. La solitud de la vall, sols era atormentada per els lladrucs dels gossos guardadoris de la llinda de la casa; per els cants jolius

de les aus o bé per el sò metàl·lic de la campana del cloquer de la capella parroquial.

Davant d'aquell espectacle tant joliu, davant d'aquella terra tan plena de regals de la Natura, el nostre ser contemplava embadalit... Marxavem amb recança, doncs no ens hauriem cansat mai de fruit la dolcesa d'aquell paisatge. El camí que recorriem, venia de pujada, doncs agafarem les dreseres i viaranys; els brucs, les ginesteres cobertes de flors; les garrigues, els boixos i totes les plantes boscanes, barraven el pas per on teniem de passar. Les pissarres i el ars feren lliscar l'aigua de la pluja, avall, cap a la torrentera i degut a això, el terreny estava en immillorables condicions d'ésser trepitjat sense perill d'enfonsar-nos en el fanc. En algun que altre tros de bosc esmarlat a nivell de terra, els blats creixien ufanosos i les seves espigues començaven a dorar-se i el vent les risava com les ones de la mar. L'odor de bosc s'anava accentuant com més pujavem. Abans d'agafar el corriol de la Font d'en Lliure, girarem la vista i sols vegerem de Girona, la torreta del campanar de la Seu; sortia d'entre mig la muntanya del Calvari enderrocat; el sol cubria tota la plana gironina.

Poca estona estiguerem per esmorsar; reemprenguerem el camí dels Angels; passarem valls i muntanyes i vegerem la mar llatina que besava el golf de Roses. En mitja hora arribarem al santuari des de on es veia tot l'Empordà, el Pirineu i el Mediterrà.

Una llarga ratlla blanca i a intervals verda unia un rosari de pobles i viles que acabaven en el mar. Les illes Medes semblaven vaixells anclats que's gronxeisin dintre el mar. Les ones eren mogudes per la suau marinada i al tocar-hi els raigs del sol semblaven un exèrcit d'aucells blancs que llisquessin sobre les seves aigües. El Pirineu anava perdent aquella blancor immaculada, tanta era la potència calorífica del sol; i nosaltres sota una pineda que baixava fins el torrent, contemplavem la mar blava, la plana ampurdanesa i explaiavem els nostres cors entonant l'himne empordanés de

«Cap a la part del Pirineu,
vora els serrats i arran del mar,
s'obra una plana riallera
es l'Empordà!...

XAVIER VIGUÉ

Girona, maig 1925.

PROSES MESALS

El Corpus d'enguany

Les orenetes passaven i traspassaven describint capritxosos cercles en l'aire, les campanes tritllejaven alegrement anunciant la sortida de la processó, les rònegues façanes de les cases deixaven la seva magestusitat per omplir-se de conegudes coloraines, els balcons i finestrals quedaven embolcallats de cobrellits senyorial, les rambles i carrers curulls de jovent, bullien d'animació... Tot respirava una profunda grandesa,

Per l'oberta porta de l'església, sortien continuament amb el rostre guspirejant d'alegria, infants tot bondat que amb pures mans sostenien ciris o bé petits pendons i en quals coses s'hi reflectien la vergonya i la picardia; orquestres que tocaven himnes plens de misticisme, c pellans amb blancs roquets i negres sotanes, senyeres portades amb banal arrogància i no obstant ésser elles tan humils, el tàlam que cobricelava la custòdia portada amb devoció, i una munió de persones de totes classes i edats, quina finalitat al anar-hi era (tret rares excepcions) la vanitat d'ésser vistós, de que caigués sobre d'el's tirada per mans de donzelles, aquella ginesta tan pura, que no mereixien, que es cria allà dalt de les nostres muntanyes, que respira l'ambient de la terra que sols nosaltres respirem i que pobreta sols viu per nosaltres...

Mentres en un lloc tot era alegria, en un altre oblidades de tot-hom, les cases de l'Onyar miraven silencioses la marxa lenta del riu, que era una eterna processó que s'allunyava fins a perdre's en l'infinitat del mar. Què temps feia que'l veien allí, besant amorosament els seus peus! Elles havien nascut quan ell ja hi era arrogant-se cançat de viure; de joves, quantes voltes havien somrigut al veure en aquelles aigües la seva tendra cara, més ara ja velles, cançades de servir, hi esguardaven de tant en tant aquelles mateixes cases, ara corcades, plenes d'arrugues, per retirar-se avergonyides!

ALBERCOC

La conferència d'En Josep A. Trabal a l'Ateneu

Davant una nombrosa concurrència, el senyor Trabal donà el dia 16 de juny, una conferència a l'Ateneu de Girona, quin tema versava sobre: «L'educació física i els esports en la formació integral de l'home.»

Donada l'importància d'aquest punt en els moments que atravesava actualment el Grup, hi assistiren un gran nombre de socis. El senyor Trabal explicà d'una manera senzilla l'importància que tenen els esports arreu del món, no solament en la formació de l'home sinó també en la de la dona, que es la continuadora del gènere humà; parlà sobre les escoles de Suècia, diguent, que estan obligades a ensenyar la gimnàsia sueca, a la que deuen el millorament que sofreix aquesta raça. En altra part es demostra clarament l'importància que tenen, car les nacions més civilitzades dedican als esports una gran activitat, portant la davantera els anglesos i els nord-americans.

Esclar que es una tasca llarga i pesada, però treballant desinteressadament i seguint el seu exemple veurem florir una joventut forta i sana que irà augmentant cada dia, siguent en l'avenir l'orgull i la defensa de la nostra terra.

La reunió general ordinària

Tal com s'havia anunciat, va tenir lloc el passat dia 18 de juny la reunió general ordinària per a proveir les vacants de varis càrrecs i per a tractar del desenrotllament de la nostra entitat.

Fou un bon nombre el de concurrents que hi assistiren. S'obrí l'acta, donant compte la Presidència en un breu parlament, de les tasques portades a cap per el Concell que llavors acabava. Assenyala com a un dels èxits més grans dintre la vida de la nostra volguda entitat, l'Exposició que va tenir lloc les passades Fires de Sant Narcís. Després parlà del gran increment de socis esdevingut en aquest període. El nombre d'ells en el nostre començament diu, era d'una quarentena, i avui entrem als 150. Per tant l'augment d'un centenar de socis, descontant les baixes forsores que esdevenen, es un sorollós resultat del que en sentim orgull.

S'han fet excursions de tota mena, llargues i curtes, emprò cal fer remarcar que en elles cada dia va anar en augment el nombre dels assistents, lo que ens fa pensar que encara pot anar més endavant.

Esdevenint un resorgiment ben notable la nostra secció d'Atletisme, aquest Concell ha procurat també donar-hi el seu ajut i mercès a la bona voluntat del Sr Pascual tot ens fa pensar en l'èxit que en l'avenir pot obtenir-se.

El company Taberner al fer-se l'elecció del Concell diu que ell junt amb altres companys han confeccionat una candidatura i a la vegada creuen necessària la reorganització de les seccions per a que totes les tasques siguin portades amb el major ordre. Després de lleugeres explicacions és acceptada la proposició, quedant el Concell Directiu format per els senyors següents:

President, Camil Roqueta; Vice president, Miquel Santaló; Tresorer, Pere Vila; Secretari, Gabriel Mesquida; Vocals, Lluís Mulà, Josep Torra, Joaquim Figueres.

Ademés quedaren representants de les noves seccions creades:

Secció Ciclisme: R. Bellsolà, P. Cartaña i J. Busquets.

Secció Excursionisme: J. Alsina, J. Martí i F. Massó

Secció Atletisme: Puig Bayer, Pascual, Costal, Raurich, Ferrer i Oliver.

Secció fotogràfica: P. Camós, Ll. Murillo i A. Palahí.

Secció Futbol: J. Cerezo.

Bibliotecari: M. Taberner.

Butlletí: X. Xararro i E. Adroher.

Es donaren les mercès per els treballs efectuats a n'els membres que dimitiren i la benvinguda a n'els que llavors començaven a actuar, pregant a tots que fesin tot el que fos possible per la bona orientació del Grup, i després no havent-hi altres assumptes d'importància a tractar, fou aixecada la reunió.

E X C U R S I O N S

A Sant Pere de Roda

A les cinc del matí ens reunirem a l'estació de M. Z. A. els companys Alsina, Codina, Orselli, Vila, Xaudiera i Martí.

El temps es presentava força insegur, amneassant-nos una excursió mollada, essent aixís que tot el trajecte de tren fins a Figueres, on ens ajuntarem amb el company Frigola, plugué abundosa-

ment, però a l'ésser allí s'aclarí i al arribar a Vilajuiga llúia un sol que'ns augurava un bon dia. Amb el bon humor acostumat emprenguerem la marxa per la carretera fins a Pau, pel camí ferem una petita parada per esmorçar i reposar aixís les nostres forces. A Pau, després de fer beguda i tirar quatre floretes a les noies que sortien de l'Ofici (que per cert eren molt simpàtiques), emprenguerem directament l'ascensió cap a Sant Salvador, camí que es feu força pesat, doncs tinguérem que pujar bon tros per un terreny que a més de no haver-hi camí, era totalment sembrat de rocs, fent que mantes voltes en lloc d'anar endavant anessim enrera; arribarem prop de les 11 a Sant Salvador, on quedà compensat l'esforç de la pujada, amb el meravell espectacle que des d'aquell cim s'ovirava: de la banda de S. O. tot el golf de Roses i la plana ubèrrima de l'Empordà retallada per els diferents rius que la creuen i matitzada per tots els colors que en aquest temps ens obsequia la natura; de la banda S. tot el macís montanyós que forma el cap de Creus, donant bona nota de lo què és aquella part de Costa Brava i de la situació orogràfica del país; de l'altre banda els pobles de Llansà i Port de la Selva assetjats materialment entre la mar blava i el vert de les vinyes productores dels excel·lents vins empordanesos, al lluny s'ovirava també la fantàstica silueta de l'enrunat monestir, objecte de la nostra excursió.

De Sant Pere poques coses en puc dir, puix la meva ploma no es prou destra per descifrar l'impresió de misteri, grandiositat i tristesa que évoquen aquelles parets, que sembla volen abatres, cansades ja de batallejar amb els anys, aquelles finestres i arcades totes sense una sola pedra que els hi palesi la seva noble descendència artística e històrica, car la cobdícia dels homes ha fet que hi restin solament contades pedres d'adorn d'aquells temps.

A les 4 ja havíem dinat i recorregut tots els indrets del monestir, entaforant-nos amb la nostra clàssica trapasera per tot allà on poguerem, i ben satisfets començarem a pendre el camí de la devallada vers Llansà, sempre entremig de vinyes, bo i aturant-nos sovint per mirar ço que deixarem enrera.

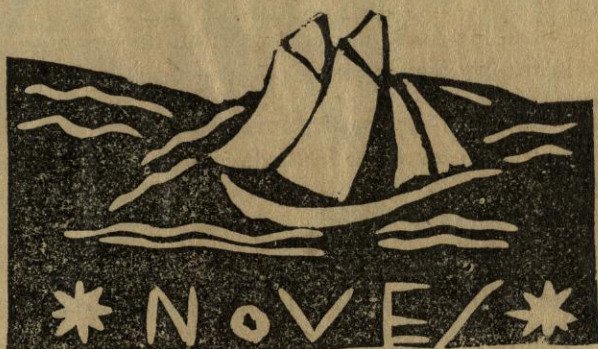
Arribarem a Llansà a les 5 de la tarda i com que el tren no marxava fins a les 8, ho aprofitarem per anar cap a la mar, on alguns ens refrescaren amb un excel·lent bany, mentres els altres es dedicaven a recórrer la vila.

I satisfets de l'excursió, guardant en la nostra pensa un record d'ella, arribarem a Girona a les 11'30, disposats per una altre.

J. M. R.

Girona, 8 juny 1925.

Ha estat per pocs dies en la nostra ciutat, el nostre volgut company i vice-president Sr. Santaló, passant entre nosaltres aquestes petites vacances que l'hi han permés els seus estudis.

La mare del nostre company i amic En Josep Marcet tingué el jorn de Corpus un fort atac, causa d'una gran pèrdua de sang. Ens alegrem sincerament de millora.

El nostre particular amic en Xavier Xaparro ha estat uns quans dies fora de Girona en viatge d'estudis. El felicitem per els èxits obtinguts i li desitgem una felíç continuació.

Company: efectua les teves compres en les cases que anuncia el nostre butlletí.

Es prega l'assistència dels socis a l'estatge del Grup on es tracta sobre les excursions futures i es canvia impresions per el major desenrotllo de la nostra entitat.

EXCURSIONS

PROGRAMA DEL MES DE JULIOL

Dia 5 Excursió ciclista a Calella i Sant Pol de Mar.

Sortida a les 4 del matí de l'estatge.

Anada i tornada 102 km. Despeses 7 ptes. Vocal:
Busquets.

- Dia 5** Caldas de Malavella. Sortida de l'estatge a les 2 de la tarda. Pressupost 1 pta.—Vocal: Vila.
- Dia 12** Sant Feliu, Tossa, Lloret i Blanes.
Sortida a les 8 de la tarda del dia 11 de l'estació de Sant Feliu. Minestra per un dia. Pressupost 6 ptes.
Vocal: Josep Alsina.
- Dia 12** Excursió ciclista a Cadaqués anada i tornada, Camallera, Torroella de Fluvià, Castelló d'Empúries, Cadaqués i Girona.
Anada i tornada 142 km. Despeses 9 ptes.
Sortida a les 3 del matí de l'estatge. Vocal: Cartañà.
- Dia 19** Excursió ciclista a Blanes i Santa Cristina.
Anada per Sils i Tordera.
Tornada per Lloret de Mar, Vidreres, Llagostera i Girona. Kilòmetres 94. Sortida a les 4 del matí.
Pressupost 7 ptes.
Vocal: Busquets.
- Dia 19** fotogràfica a la Riera de Sant Medí.
Sortida a les 2 de la tarda.
Vocal: Joan Martí.
- Dia 26** Excursió feminal al Congost, per Càn Durà.
Sortida a les 2 de la tarda. Despeses 1 pta.
Vocal Joan Martí.

MES DE AGOST

- Dia 2** Sant Sebastià, Llafranc, Calella i Palafrugell.
Despeses 6 ptes. Sortida a les 5 del matí amb el tren de la pols. Minestra per un dia.
Vocal: Martinoy.
- Dia 2** Excursió ciclista a Estartit. Anada per Sant Feliu de Guixols, Palamós, Palafrugell, Torroella, Tornada per Sant Jordi i Girona.
Pressupost 11 ptes. Anada i tornada 150 km. Sortida a les 3 del matí.
Vocal: Cartañà.